

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

SLAAP JE LEKKER MET MIJN VROUW?

Klucht in 4 bedrijven

door

Neil & Caroline Schaffner

Vertaling Martine Deboosere

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2016
Nr. 1930

P E R S O N A G E S

(3 dames - 4 heren)

GERT DENBLIJDEN, een jonge vrijgezel

GEORGES JANSSENS, zijn oude, naar Amerika uitgeweken oom

CLAUDE STEVENS, een gehuwd man

HUBERT VERSEYP, nog een gehuwd man

ANNE CHEVALIER, verloofd

ROSEMARIE STEVENS, gehuwd

MITTA VANDEBOTERMET, geen van beide

TIJDSVERLOOP

Eerste bedrijf: Ochtend in GERT z'n villa aan zee

Tweede bedrijf: Later

Derde bedrijf: Bedtijd

Vierde bedrijf: Middernacht

D E C O R

De woonkamer en de slaapkamer van het huis van een jonge vrijgezel; het meubilair doet zuiders en modernistisch aan.

(de slaapkamer bevindt zich een niveau hoger op de scène: dat is om te voorkomen dat het meubilair het zicht erop zou belemmeren)

E E R S T E B E D R I J F

(Als het doek opgaat: GERT komt op uit Slaapkamer 1, de slaapkamer achter centraal Cour. Hij draagt een losse broek en een sporthemd, sportschoenen. Hij rekt zich uit en geeuwt, schudt zijn hoofd heen en weer alsof hij de slaap uit zijn ogen wil schudden. Hij spreekt tegen iemand die in de Keuken is (Cour).

GERT: Oh, Mitta!

MITTA: Ja?

GERT: Koffie klaar?

MITTA: Binnen vijf minuten. Ik had u horen opstaan.

GERT: Ik heb nog een gast voor het ontbijt.

ANNE (Komt op uit keuken. Een jonge, aantrekkelijke vrouw in sportkledij): Wie?

GERT (Verrast en erg blij): Ha, dag lieveling. Waar kom jij ineens vandaan?

ANNE: Ik ben nog maar net hier. Jij was nog niet op, dus heb ik zitten babbelen met Mitta.

GERT: Had ik geweten dat jij hier was, dan was ik al veel eerder op geweest. (Slaat zijn arm rond haar en trekt haar tegen zich aan - begint haar te kussen)

ANNE: Alsjeblief, 't is te vroeg voor geflodder. (Duwt hem zachtjes weg)

GERT: Voor mij is het nooit te vroeg. (Probeert haar dichterbij te trekken)

ANNE: En daarbij, je baard prikt...je bent niet geschoren.

GERT: Niet bewegen; dat wordt direct opgelost....(wil zich gaan scheren)

ANNE: Zotteke, ik heb geen tijd.

MITTA (komt op uit keuken): Nu zal u een beetje langer moeten wachten. Koffie overgekookt. Iedere keer dat ik die percolator vul tot aan het streepje voor acht tassen, kookt hij over en dan is het vuurtje uit.

ANNE: Wie is er nog op bezoek? Nog iemand buiten het koppel daar? (Ze wijst naar Slaapkamer 2, Jardin voor)

GERT: Ja.

MITTA: Tegen wanneer komt hij... 't Is toch een hij....Ik veronderstel toch dat het een hij is?

GERT: Ja, 't Is een hij en hij is hier al. (wijst naar de deur van Slaapkamer 1.)

ANNE: Verseyp weer?

GERT: Verseyp weer.

ANNE: Was hij....

GERT: Zat? Natuurlijk. Iedere keer dat hij een stuk in z'n voeten heeft, sluit zijn vrouw hem buiten. Hij kan nergens naartoe behalve hier en dan kruipt hij bij mij in bed om zijn roes uit te slapen.

MITTA: Ik vind het dégoutant.

ANNE: En hij komt binnen langs het raam?

GERT: Ja. Hij heeft een automatische piloot. Als hij teveel op heeft, gaat hij instinctief naar het raam boven mijn bed, en erdoor.

ANNE: Hoe dikwijls heeft hij het zo zitten?

GERT: Alleen als zijn schoonmoeder op bezoek komt. Als ik haar rode Porsche voor zijn deur zie staan, dan weet ik dat ik 's nachts niet alleen slaap.

MITTA: Bij mij zou 't niet waar zijn, wees gerust.

GERT: Boven jouw bed is er geen raam.

MITTA: Nee, da's juist....(Heeft door dat hij haar voor de gek houdt.) GERT
DENBLIJDEN!

ANNE: Niks van aantrekken, Mitta. Gert zegt het om te lachen.

MITTA: Ik hoop het. Oh, de post is gekomen. Ik denk dat er een brief voor u bij is, Gert. (Gaat naar tafeltje Cour en kijkt tussen de reclame en andere soorten post) Ik dacht toch dat er tussen al deze rommel een brief zat.

(GERT probeert ANNE te kussen)

ANNE: Gert, alsjeblief....Ik ben niks romantisch op dit uur van de morgen.

GERT: We zijn toch verloofd?

ANNE: Ja.

GERT: Kusje.

ANNE: Je krijgt een stevige knuffel en een kus als ik terugkom.

GERT: Beloofd? Als je terugkomt? Ga je weg?

ANNE: Ik heb een afspraak bij mijn tandarts.

GERT: Je bent vanmiddag toch op tijd terug om te gaan zwemmen?

ANNE: Ik hoop het. Ik wil graag kennismaken met je gasten.

GERT: Je zal ze tof vinden. Hij heet Claude Stevens, eigenlijk een fantastische vent, hij verkeert in de waan dat hij schrijver is, maar daarvan heeft hij nog niet veel uitgevers kunnen overtuigen. Ik vond dat een weekje hier aan het strand hem goed zou doen.

MITTA: Wel, ik vertel niet graag roddel, maar...

GERT: Maar wat moet je er anders mee doen?

MITTA: Ah ja.....(Zelfde spel als voordien.) GERT DENBLIJDEN!

ANNE: Roddelen is verschrikkelijk, Mitta. (Houdt haar voor de gek) En ik luister er nooit naar. Wat heb je gehoord?

MITTA: Wel, toch iets: Madame Lagasse heeft een nicht in Limburg en die woont vlak bij hen en zij zegt dat dat koppel niks anders doet dan discussiëren van 's morgens tot 's avonds.

ANNE: Waarover?

MITTA: Over hun kleintje...Hij zegt dat haar moeder de kleine verwent, enze discussiëren, discussiëren, discussiëren...

GERT: Dat is toch normaal voor getrouwde mensen. (Heeft zijn arm rond ANNE)

MITTA: Ik zou het echt niet weten. Ik ben nooit getrouwd geweest.

GERT: Je zou het eens moeten proberen, kijken of het je bevalt.

MITTA: Nee, bedankt, ik ben perfect gelukkig zoals ik ben.

ANNE: Mitta, wacht ermee tot Gert en ik getrouwd zijn; hij kan niet zonder huishoudster.

MITTA: Da's geen probleem, in elk geval, ik ben hier graag. Gewoonlijk is er hier maar één die gediend moet worden. Ik zou stoppen met werken als ik in een huis moest werken waar er een vrouw moest gediend worden. Die zijn te pietepouterig.

ANNE: Laat me gaan, Gert, 't is bijna tijd voor mijn trein. GERT: Je kan toch hier naar de tandarts gaan, ik zal je brengen met de auto.

ANNE: Mijn tandarts is de beste. En je zou de hele tijd moeten zitten wachten. Daarbij, je hebt je gasten.

GERT: Da's waar. Maar ik zou echt graag bij jou zijn. A propos, waarom heb je dat snoezige rode hoedje niet op dat je gekocht hebt? Ik zie dat graag.

ANNE: Op de trein of de tram zet ik die hoed nooit meer op. GERT: Waarom niet?

ANNE: Ik wil niet bepoteld worden.

MITTA (Komt dichterbij, geïnteresseerd.): Bepoteld?

ANNE: Ja. Ik weet niet wat het is, maar er is iets met een rood hoedje en een spannende zwarte rok dat van de mannen wolven maakt.

GERT: Wolven?

ANNE: 't Is de waarheid. Ik kan tien treinen of trams of bussen nemen en er is niemand die ook maar de minste aandacht aan mij schenkt, maar 't is genoeg dat ik dat rood hoedje opzet en ze maken allemaal avances.

MITTA: O, die mannen! Ik zeg het, het is een schande hoe sommigen zich gedragen.

GERT: Ik begrijp niks van dat rode hoedgedoe.

ANNE: Misschien zou een psycholoog het kunnen verklaren, waarom een rode hoed

sommige mannen zo beroert.

MITTA: Ze hebben niet veel nodig. Wees gerust...

GERT: Heb je die brief nu gevonden?

MITTA: Oh, ah, de brief? Da's waar, ik was een brief aan het zoeken. (Haalt hem eruit en geeft hem.) Voila. Ik ga 'ns kijken hoever de koffie staat. (Loopt over en gaat af in Keuken.)

GERT: Waarom trouwen we niet direct, zonder de toestemming van je vader?

ANNE: Oh, Gert, we hebben het daar al zo dikwijls over gehad. Je weet het, ik heb pappa beloofd dat ik nooit zou trouwen zonder dat hij de kans heeft gehad om mijn lief te ondervragen en zijn stempel van goedkeuring te geven.

GERT: Ja, maar wanneer gaat hij mij eindelijk ondervragen? Hij zit al twee jaar in Zuid-Amerika.

ANNE: Ik weet het. Toen Mamma gestorven is, is hij op reis vertrokken om zijn verdriet te vergeten.

GERT: Hij maakt er zijn werk van....twee jaar. En heeft hij misschien al een flauw vermoeden wanneer hij zou terugkomen?

ANNE: In zijn laatste brief stond dat hij hier zou zijn rond de maand juli.

GERT: Dat hij zich dan maar haast. De maand juli is bijna voorbij. We zijn de 20ste.

HUBERT (Komt op uit Slaapkamer 1 - heeft een kater.) Goeiemorgen.

GERT: Maar goeiemorgen, daar is het zonnetje in huis. Terug bij bewustzijn?

HUBERT: Ik denk het. 'k Ben niet zeker. Hoe laat ben ik gisteren binnengekomen?

GERT: Rond middernacht, vermoed ik. Ik sliep nog niet helemaal.

ANNE: Schoonmoeder weer op bezoek?

HUBERT: Je weet het. Da's de enige keer dat ik op de lappen ga. Ik kan niet tegen die ouwe wrat. D'r is maar één ding aan te doen: drinken.

ANNE: Maar waarom kon je altijd binnen door Gert z'n raam?

HUBERT: Da's een goeie vraag. Ik kan het maar op één manier uitleggen: de eerste nacht dat ik goed en wel bezopen was en ik mocht niet meer binnen van mijn vrouw, was ik zowat op de dool en op één of manier ben ik in je voortuin beland, de veranda draaide rond....

GERT: Ik zal ze moeten laten vastzetten.

HUBERT: Da's een goed idee. In elk geval, ik verlies min of meer mijn evenwicht en ik val tegen het raam, dat is open, ik val in Gert z'n bed....en ik lig zacht en comfortabel.

ANNE: Ik moet weg. 't Is bijna tijd voor de trein. We zien mekaar als ik terug ben.

GERT: Vergeet niet dat je me iets beloofd hebt.

ANNE: Iets plezierigs vergeet ik nooit. Bye-bye. (Af door Voordeur.)

HUBERT: 't Is gewoon een truuk.

GERT: Ja, en als we getrouwd zijn, zal je een ander bed moeten vinden om in te vallen.

HUBERT: Ik zal 'ns uitkijken. Wel, bedankt, maat. (Vertrekt.)

GERT: Blijf je niet ontbijten bij ons?

HUBERT: 'k Zou willen, maar het vrouwtje zal ongerust zijn over mij.

GERT: Schoonmoeder daar nog?

HUBERT: 'k Denk het niet. Ze ging deze morgen vroeg vertrekken. Ik hoop dat het gelukt is. So long.

GERT: So long

(HUBERT af door Voordeur.)

CLAUDE (op uit Slaapkamer 2 Jardin voor, draagt losse broek en sporthemd)
Goeiemorgen.

GERT: Maar goeiemorgen. Goed geslapen?

CLAUDE: Uiteindelijk wel. Nadat ik drie van die slaappillen genomen had. (Neemt klein doosje uit broekzak en toont het.)

GERT: Is Rosemarie wakker?

CLAUDE: Ja, ze komt direct. Koffie gezet?

GERT: Ruik je 't niet?

CLAUDE: Wat een aroma! Ik ben niks waard voor ik mijn koffie heb gedronken.

GERT: Daar is de krant, als je ze wil inkijken.

CLAUDE: Bedankt. (Neemt krant van tafel en gaat zitten Jardin van tafel en leest.)

ROSEMARIE (komt op vanuit Slaapkamer 2 in negligee, zeer stralend en opgewekt)
Goeiemorgen, Gert.

GERT: Hallo! Fris als een hoentje.

ROSEMARIE: Bedankt.

GERT: Als ik jou zie, dan wil ik zo vlug mogelijk ook getrouwd zijn.

ROSEMARIE; Bedankt. Jij zegt zulke lieve dingen. Ik hoop alleen dat je ze nog tegen je vrouw zegt nadat je getrouwd bent. Het enige wat hij 's morgens zegt is: "Ik wil mijn koffie" (Doet brompot na.)

CLAUDE: Wat wil je dat ik zeg? Je kan niet van een man verwachten dat hij romantisch is van 's morgens vroeg.

ROSEMARIE: Misschien niet, maar een beetje romantiek overdag zou geen kwaad kunnen.

CLAUDE: Zever!

ROSEMARIE: Elke vrouw krijgt graag nu en dan een complimentje.

CLAUDE: Goed, goed! Ik hou van jou - je bent mooi - je bent schitterend, je bent verrukkelijk - zwijg nu en laat me de krant lezen.

ROSEMARIE: Zie je 't nu? (Gaat aan de andere kant van de tafel zitten. GERT gaat op canapé zitten. Ze buigt zich over de tafel en slaat krant naar beneden) Iets in de krant, schat?

(GERT doet brief open en leest.)

CLAUDE: Ja. Hier. Een man heeft zijn vrouw geruild voor een Mercedes.

ROSEMARIE: Hoe is 't mogelijk! Verschrikkelijk!

CLAUDE: Ja, een echte oplichter.

ROSEMARIE: Jij lelijke lummel! Zou jij mij ruilen voor een Mercedes?

CLAUDE: Natuurlijk niet! Maar misschien wel voor een Porsche.

GERT: Oei oei oei oei!

ROSEMARIE: Wat?

GERT: Ik moet naar Zaventem vandaag.

CLAUDE: Zaventem?

GERT: Ja. Verdomme! Ik had zo'n fantastische dag gepland voor jullie.

ROSEMARIE: Voor ons is 't geen probleem, als je dat bedoelt. Wij amuseren ons hier wel.

CLAUDE: 'tuurlijk, de zaken gaan voor.

GERT: De zaken gaan zeker voor. Van mijn Nonkel George uit Amerika. Hij is onderweg naar Irak om een oliebron op te kopen.

CLAUDE: Een oliebron?

GERT: Ja. Hij duikt overal op waar er zaken te doen zijn.

ROSEMARIE: Is hij het die jou het geld levert voor deze villa en alles?

GERT: Min of meer. 't Geld is eigenlijk van mij. Voor mijn Moeder stierf, heeft ze hem benoemd tot beheerder van mijn erfenis. En hij houdt de portemonnee dicht.

ROSEMARIE: Maar hij is toch royaal, zo te zien.

GERT: Royaal? Allesbehalve.

ROSEMARIE: Ik begrijp het niet. Je hebt blijkbaar toch veel geld.

GERT: Ha! Je weet niks! Ik heb een kleine komedie moeten opvoeren om genoeg van hem los te krijgen om fatsoenlijk te kunnen leven - van mijn eigen geld nota bene.

CLAUDE: Leg uit?

GERT: Bijvoorbeeld. Toen Moeder gestorven was, moest ik met hem contact opnemen om te weten hoe ik er voorstond, en toen kwam de shock.

ROSEMARIE: Hoezo?

GERT: Ik kreeg een zedepreek over mijn manier van leven, mijn verspilzucht, en de deugdzzaamheid van een sober bestaan. Je zou verdorie gedacht hebben dat het zijn geld was en niet dat van mij.

CLAUDE: En toen?

GERT: Het enige wat die ouwe vos me wilde geven was een miserabele 25.000 frank in de maand.

ROSEMARIE: 25.000?

GERT: Ja, terwijl de opbrengst van de erfenis meer dan 250.000 frank per maand is.

CLAUDE: Wat doet hij daar dan mee?

GERT: Hij investeert het telkens opnieuw. Het wordt altijd maar meer en meer.

ROSEMARIE: 25.000 per maand, daarmee kan je dit huis aan zee toch niet onderhouden, en je auto's, en uitgaan...

GERT: Nee. Ik heb een beetje moeten liegen.

CLAUDE: Bevoorbeeld?

GERT: De ouwe gier zei dat 25.000 in de maand meer dan genoeg was zolang ik vrijgezel was. Het zou opgetrokken worden tot 50.000 per maand de dag dat ik trouwde.

CLAUDE: Dat zal je nodig hebben, als je een vrouw moet onderhouden.

ROSEMARIE: Ah ja? Ik heb er jou nooit 50.000 in de maand zien binnenbrengen.

CLAUDE: Als mijn roman af is...

ROSEMARIE: Ondertussen wonen we op een studentenkot...

CLAUDE: Je hebt toch geen honger.

ROSEMARIE: Maar er zijn zoveel dingen die ik zou willen kopen voor de kleine.

GERT (Voelt een ruzie aankomen en probeert ze af te leiden.): Waarom hebben jullie 't kleintje niet meegebracht?

ROSEMARIE: Oh, Moeder dacht dat we een paar dagen ontspanning wel konden gebruiken, dus zij zorgt ervoor.

CLAUDE: Ze zal hem rotverwennen.

ROSEMARIE: Mijn moeder weet hoe ze met kinderen moet omgaan.

CLAUDE: Al wist ze twee keer zoveel, dan zou ze 't nog niet kunnen.

GERT: In elk geval, hij schrijft het volgende: (Leest.) "Ik neem het vliegtuig naar Irak. Ik maak een tussenstop van een paar uur in Zaventem 8 uur tot 15 uur. Zou willen dat jij en je echtgenote me daar zouden ontmoeten, zodat ik kennis kan maken

met haar."

ROSEMARIE: Echtgenote?

CLAUDE: Jij bent getrouwd? Welkom in het Dal der Zuchten.

ROSEMARIE: Da's niet grappig.

GERT: Nee, maar hij denkt dat ik getrouwd ben.

ROSEMARIE: Dat klinkt als een toneelstuk.

CLAUDE: Ik snap het. Je hebt hem gezegd dat je getrouwd was om dubbel zoveel maandgeld te krijgen.

GERT: Exact. Het was niet helemaal gelogen...Ik had verwacht dat ik allang getrouwd zou zijn.

ROSEMARIE: Oh ja, wanneer gaan we die vlam van jou nu eens zien?

GERT: Ze is hier nog geen 10 minuten geleden geweest, maar ze moest weg.

CLAUDE: Hoe ga je die situatie oplossen, als je geen echtgenote hebt om mee te nemen naar Zaventem?

GERT: Ik heb wat denkwerk gedaan, en het is eigenlijk heel simpel.

Ik rijd naar Zaventem - ik ben daar rond de middag. Ik wil hem toch geen minuut langer zien dan nodig is. Ik zeg hem dat zijn brief met vertraging is aangekomen, dat mijn echtgenote voor een paar dagen naar haar ouders is, en dat ik dan maar alleen gekomen ben. Ik hou hem wat aan het lijntje, hij vertrekt naar Irak, en tegen dat hij nog eens langs komt -

ROSEMARIE: Ben je getrouwd.

GERT: Hoop ik.

CLAUDE: Hoe heb je dat zolang kunnen uitstellen? Hoe heb je het voor mekaar gekregen om er zolang aan te ontsnappen?

GERT: Anne wil niet trouwen voor haar vader terug is uit Zuid-Amerika. Die moet mij namelijk inspecteren om zeker te zijn dat ik wel een goeie aanwinst ben voor de familie.

ROSEMARIE: Hij zal geen twee keer moeten nadenken.

GERT: Ik hoop het. 't Is echt spijtig dat ik jullie alleen moet laten.

CLAUDE: Vergeet ons, wij begrijpen het.

ROSEMARIE: Zeg, 'k heb een idee. Je kan je vriendin, Anne - dat is toch haar naam, hé?

GERT: Ja.

ROSEMARIE: Neem haar mee naar Zaventem - en presenteer haar als je echtgenote. Ze zal je wel willen helpen....voor die paar uurtjes dat je je nonkel ziet.

GERT: Akkoord, en ik ben zeker dat ze zou willen - alleen, ik kan haar niet meenemen want ze zit bij haar tandarts.

CLAUDE: Welke tandarts?

GERT: Dat is de merde. Ik weet het niet. Ze heeft alleen gezegd "mijn tandarts is beste" maar ik weet bij god niet waar ze naartoe is. Verdomme, waarom is die brief toch niet gekomen voor ze vertrokken is? Ik zou echt graag hebben dat Nonkel haar eens zag. Hij zou even enthousiast over haar zijn als ik...hij zou misschien zelfs mijn maandgeld nog verhogen.

CLAUDE: Man, je bent verloren.

GERT: Waarom? Ze is schitterend.

ROSEMARIE: Is ze mooi, Gert?

GERT: Oeh! Hier is een foto van haar....Oordeel zelf. (Geeft haar een 8x10 foto in een lijstje, die op het tafeltje staat.)

ROSEMARIE: Ze is schattig.

CLAUDE: Heeft die Nonkel ooit al een foto van haar gezien?

GERT: Nee.

CLAUDE: Neem dan een andere vrouw mee.

GERT: Ah nee. Ik wil niet vals spelen. Daarbij, hij weet exact hoe ze d'r uitziet.

CLAUDE: Hoezo?

GERT: Wel, ik heb hem een beschrijving gegeven, zo waarheidsgetrouw, dat hij haar overal zou herkennen.

ROSEMARIE: Dat compliceert de zaak. (Geeft foto terug die hij terug op z'n plaats zet. Hij gaat op de canapé zitten.)

CLAUDE: Hoe heb je haar beschreven? Ik ben altijd geïnteresseerd in de beschrijving van vrouwelijke wezens.

ROSEMARIE: Ja?

CLAUDE: Als schrijver. Ik moet een beschrijving geven van de heldin in mijn roman en het beschrijven van een sensuele vrouw is al zo dikwijls gedaan dat het niets anders meer kan zijn dan een cliché.

ROSEMARIE: Hoe heb jij haar beschreven, Gert?

GERT: God, de exacte woorden weet ik niet meer....'t is al een tijdje geleden.

CLAUDE: Wel, zo ongeveer dan.

GERT: Als ik me goed herinner heb ik gezegd dat ze van die ogen had die hun armen om je heen slaan.

CLAUDE: WABLIEF?

GERT (Dromerig.): Uitnodigende lippen, lichtjes geopend.

CLAUDE: Joep! 't Is niet waar.

ROSEMARIE: Mond dicht! 't Is interessant.

CLAUDE: Als ik ooit één van de meisjes in mijn verhaal zo zou beschrijven, dan zou de uitgever denken dat ik zot was.

GERT: Ik weet nog dat ik gezegd heb dat de kamer helder licht werd als ze binnenkwam.

ROSEMARIE (Ademloos.): Ja?

GERT: Ik heb gezegd dat haar gelaat glansde van de diepe schoonheid van haar ziel.

CLAUDE: Help! Banaler kan niet meer!

GERT: Ik heb gesproken over haar robijnrode lippen, haar sneeuw witte gave tanden, en de manier waarop een haarlok zich krult rond de zeeschelp van haar oor.

CLAUDE: 't Is een wonder dat die Nonkel het spel niet direct doorhad.

ROSEMARIE: Waarom?

CLAUDE: Je legt het er te dik op. 't Is ongeloofwaardig.

ROSEMARIE: Waarom?

CLAUDE: Geen enkele man bij zijn volle verstand dweept op die manier met zijn vrouw.

ROSEMARIE: Er zouden misschien gelukkiger huwelijken zijn.

CLAUDE: Onzin.

GERT: Ik heb gezegd dat haar ovaal gelaat zo vol was van tederheid dat één aanblik genoeg was om haar lief te hebben.

CLAUDE: Ik kan er niet meer tegen. Je bent geen vrouw aan het beschrijven, maar een ingebeeld creatuur dat nooit bestaan heeft.

ROSEMARIE: Niet akkoord...Met deze beschrijving zou ik haar overal herkennen.

CLAUDE: Phoe!

MITTA (Komt uit Keuken.): Koffie is klaar over een minuutje.

GERT: Ik dacht dat hij klaar was vijf minuutjes geleden.

MITTA: Hij was klaar geweest maar het gas is op. Ik heb een nieuwe fles moeten aansluiten. (Tegen CLAUDE.) Hoe eet jij je toast gewoonlijk?

CLAUDE: Zwart! (ROSEMARIE geeft hem een ijsskoude blik.)

GERT: Oh, Mitta, jij moet je vandaag met mijn gasten bezighouden, zorg dat ze alles hebben wat ze willen. Ik ben bijna de hele dag weg.

MITTA: Oh, Meneer Gert, ik ging vandaag naar mijn zuster. Haar kleintje heeft de kinkhoest en zij weet niks van de verzorging van een baby.

CLAUDE: Jij wel misschien? Ik heb het al dikwijls gezegd: niemand weet meer over babyverzorging dan iemand die er nooit één gehad heeft.

ROSEMARIE: Ga maar, Mitta, wij redden het wel.

MITTA: Ik wilde de tram van 9 uur nemen.

GERT: Voorzichtig voor de wolven op de tram.

MITTA: Ha! Wolven! Er moet er maar 'ns één iets proberen.

ROSEMARIE: Welke wolven op de tram?

GERT: Oh, dat is iets dat Anne heeft gezegd. Ze zei dat de mannen altijd avances maakten. Oh, wacht, ik weet het weer: 't is alleen als ze een rood hoedje draagt.

CLAUDE: WABLIEF?

GERT: Ik wil zeggen - (In de war.) alleen als ze een rood hoedje draagt.

CLAUDE: 't Is teveel voor mij.

GERT (Lacht.): Anne zegt dat als een vrouw een rood hoedje draagt en een spannende zwarte rok, het slechtste in de mannen naar boven komt.

CLAUDE: Da's onzin!

ROSEMARIE: Geen wonder dat jouw verhalen niet verkopen. Jij kent niks van de menselijke natuur.

CLAUDE: Wil je nu zeggen dat alleen het dragen van een rood hoedje avances uitlokt?

ROSEMARIE: Ik weet alleen dat ik op een bepaalde dag op de tram zat, en er werd constant gelonkt en gegluurd en geknepen, en nu je het zegt, ik had toen een rood hoedje op.

MITTA: Oh die mannen! Ze hebben niet veel nodig om avances te maken. Eén ding is zeker, ik houd ze goed op afstand. (Af in Keuken.)

CLAUDE: Wat mij betreft, ik wil mijn koffie. (Vertrekt naar Keuken, gevolgd door ROSEMARIE.)

(DE TELEFOON RINKELT.)

GERT: Gaan jullie maar...Ik neem wel op. (CLAUDE en ROSEMARIE af in Keuken. GERT neemt hoorn op.) Hallo!

(Hiervoor werkt het heel goed als men een moderne hands-free telefoon gebruikt: laat een radiotechnicus het luidsprekertje van de telefoon aansluiten op een versterker achter de scène, zodat er een microfoon kan worden gebruikt en het publiek de persoon die opbelt door de telefoon kan horen. Het effect is de kosten meer dan waard)

GEORGES (In de telefoon.): Hello! Je raadt nooit wie het is.... Nonkel Georges.

GERT: Oh, oh! Hello, Nonkel Georges...(Spreekt een beetje luider dan normaal zoals mensen doen als ze telefoon krijgen van buiten de zone.) Hoe gaat het met u? Ik ben blij u te horen. Belt u vanop Zaventem?

GEORGES: Zaventem? Nee, ik ben hier in Knokke.

GERT: Hier in Knokke? Bent u in Knokke? Dat is tof.....Maar U bent waar?

GEORGES: Ik sta in een tankstation aan het eind van de expressweg.

GERT: Oh, schitterend! Maar.....Hoe bent u hier geraakt?

GEORGES: Ik heb een auto gehuurd. Ik dacht ik kan jou en je vrouwtje beter bij jullie thuis kon komen bezoeken dan op de luchthaven van Zaventem.

GERT: Ja! Ja! Natuurlijk.....Maar -

GEORGES: Hoe geraak ik tot bij jullie?

GERT: Wel - wel.....Oh mijn god!

GEORGES: Wat zeg je? Ik heb het niet verstaan.

GERT: Oh, heel tof!

GEORGES: Hoe geraak ik tot bij jullie?

GERT: Wel, u volgt de wegwijzers naar Knokke...

GEORGES: Ja.

GERT: Dan komt u op de Lippenslaan, u vraagt naar de Duinstraat, en daar Villa Levenslust.

GEORGES: Ik kom af. Ik heb een mooi cadeautje meegebracht voor je vrouwtje.

GERT: Is het waar? Dat is tof. Maar - het staat hier een beetje overhoop, misschien kan ik beter ù een bezoekje brengen?

GEORGES: Hier in de telefooncel?

GERT: Ja! Euh, nee.

GEORGES: Zeg tegen je vrouw dat ze geen moeite doet. Ik blijf maar een klein uurtje. Good-bye!

GERT (Verdwaasd) Good-bye! (Legt telefoon neer, dan plots.) Goodbye Gert! Wat moet ik nu doen? Dat loopt hier compleet uit de hand.

MITTA (Komt op uit Keuken.): Meneer Gert, uw toast wordt koud.

GERT: Laat hem bevriezen! Spreek me niet van eten; ik heb absoluut geen honger meer.

MITTA: Ziek?

GERT: Nog niet, maar ik heb een voorgevoel dat het niet meer lang zal duren.

MITTA: Waar doet het pijn?

GERT: Pijn? Ik heb geen pijn.....'t Is.....'t is..... (Houdt zijn hand tegen zijn voorhoofd.)

MITTA: Een slag van iets gekregen?

GERT: Dat mag je zeggen. (Loopt naar de keukendeur.) Claude! Rosemarie! Kom hier, vlug.

MITTA: Als ik iets kan doen...

GERT: Ik weet het niet. Ik weet niet of er iemand iets kan doen.

CLAUDE (Op uit Keuken, met achter hem ROSEMARIE): Wat is er mis?

(GERT maakt onverstaanbare geluiden zoals iemand die sneller denkt dan zijn spreekapparaat kan verwerken) Wadisermis? Wamiserdis?

GERT: Wat?

CLAUDE: Euh, wat is er mis?

GERT: Ik moet hulp hebben. Jij bent schrijver, zet je verbeelding aan het werk, snel.

CLAUDE: Ik kan niet. Als ik snel probeer te denken dan begin ik de woorden te verwisselen, zoals daarjuist.

GERT: Ik moet geen woorden hebben, maar ideeën. Over ongeveer vijf minuten is hij hier.

ROSEMARIE: Wie?

GERT: Hij! Hij!

CLAUDE: Wie, hij?

GERT: Mijn Nonkel!

ROSEMARIE: Je nonkel?

GERT: Ja, die ouwe vos heeft het sublieme idee gekregen om een auto te huren en mij en mijn vrouw te komen bezoeken bij ons thuis.

MITTA: Vrouw? Jij hebt geen vrouw.

GERT: Ik ben me daar scherp van bewust, maar als hij dat te weten komt, dan heb ik er gelegen.....dan hebben we er allemaal gelegen.....en dan lig jij buiten.

CLAUDE: Wacht nu 'nslaat ons kalm blijven. We hebben vijf minuten om iets te bedenken.....laat ons niet overhaasten.

GERT: Als hij te weten komt dat ik gelogen heb over dat getrouwd zijn, dan geeft hij me nog geen honderd frank in de maand.

ROSEMARIE: Kan hij dat doen?

GERT: Hij kan alles doen als het over mijn geld gaat.

CLAUDE: Ik heb het, het is heel simpel. 't Enige wat je moet hebben is een vrouw.

GERT: Dat is alles! Als ik een vrouw had, dan had ik geen problemen.

CLAUDE: Ha! Dan beginnen de problemen pas. Wacht, hoe lang blijft hij hier?

GERT: Zijn vliegtuig vertrekt in Zaventem om drie uur, dus hij kan hier niet veel langer blijven dan een uur - maar dat uur!

CLAUDE: Ik neem twee minuten bedenktijd! (Neemt positie aan van een denker.)

MITTA: Zeg, ik heb op school ooit 'ns een toneelstuk gezien waarin een man een vrouw had gehoord om voor een uur zijn vrouw te spelen.

GERT: Ah nee, niks daarvan. Mijn Nonkel zou haar van alles vragen en ze zou zich verraden.

ROSEMARIE: Zoek een vrouw die niks zegt!

CLAUDE (Draait zich om en staart haar aan - freeze.) Ha! Dat bestaat niet.

ROSEMARIE: Je had toch een goed plan.

GERT: Wat? Welk plan?

ROSEMARIE: Je ging naar Zaventem gaan en hem zeggen dat je vrouw vandaag bij haar ouders was.

CLAUDE: Ah ja! Wat is daar niet goed aan? Als dat lukt in Zaventem, dan moet het hier ook lukken.

GERT: Ja, maar je kent hem niet. Het is een achterdochtige ouwe vos, en 't is toch anders als hij hier is. Er zijn van die dingen in het huis van een vrijgezel die je niet vindt in het huis van een getrouwde man.

CLAUDE: Rust en kalmte, om maar iets te noemen.

ROSEMARIE: Is 't gedaan met die geestigheden.

MITTA: Zeg! Je vrouw wist niet dat hij kwam, dus het kan toch dat ze niet thuis is.

GERT: Ja, maar....maar....als ik hem zeg dat Anne naar haar ouders is dan zal hij persé willen dat we daarnaartoe rijden of dat zij naar hier komt.

CLAUDE: Misschien wonen haar ouders in Holland - te ver van hier.

GERT: Dat zal niet lukken - ik heb hem gezegd dat ik getrouwd ben met een buurmeisje. 't Helpt niet! Ik moet het opgeven!

ROSEMARIE: Oh, Gert! 't Enige wat je moet doen is een reden uitvinden waarom je vrouw vandaag niet weg kan bij haar ouders, en een reden waarom je nonkel er niet naartoe kan gaan.

GERT (Zijn gezicht klaart op.): Ja! Ja! Dat is 't - (Zijn gezicht betreft weer.) Maar welke reden kan dat zijn? MITTA: De ouders van je vrouw hebben de pokken.

CLAUDE: Wacht een minuutje! We verliezen tijd. Ik heb de oplossing. - Mitta, kom hier. (MITTA gaat naar hem toe.) Je wil Gert helpen, hé?

MITTA: Als ik kan, maar ik wil hier geen moeilijkheden.

CLAUDE: Je zal hier zelfs niet zijn. Hier is mijn plan....

ROSEMARIE: Plan het maar vlug, of hij komt binnen in het midden van de uitleg.

CLAUDE: Jij gaat naar je zuster, heb je gezegd.

MITTA: Ja, haar kleintje heeft de kinkhoest en -

CLAUDE: Jaja, ik weet het. Luister goed! Je maakt dat je wegbent, zorg dat je zo vlug mogelijk bij je zuster bent. Het moment dat je aankomt, bel je naar Gert.

MITTA: Waarom?

ROSEMARIE: Vlug! (Gaat richting Voordeur.)

CLAUDE: Doe me niet te snel denken. Luister, Gert, jij ontvangt je nonkel, je vertelt hem uitgebreid hoe blij je bent dat hij gekomen is en hoe erg je het vindt dat je vrouw